

Sygn. akt. IV Ka 353/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Stanisław Jabłoński (spr.)

Sędziowie SSO Alojzy Zawadzki

(...) del. do SO Piotr Wylegalski

Protokolant Artur Łukiańczyk

przy udziale Ireny Głogowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2014 r.

sprawy **U. K.**

oskarżonej o czyny z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. oraz z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej

z dnia 24 stycznia 2014 roku sygn. akt II W 53/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia – Fabrycznej do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

U. K. została oskarżona o to, że:

1. we W. w latach 2010 - 2012 jako Prezes sp. z o.o. (...) z siedzibą we W. przy ul. (...), będącej podatnikiem podatku od towarów i usług, mimo składania deklaracji (...) za miesiące: listopad, grudzień 2010 roku, styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, sierpień, wrzesień, listopad 2011 roku, w których wykazywała zobowiązania podatkowe, uporczywie, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu tego samego zamiaru nie wpłacała w obowiązującym terminie tj. do 25. dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek Urzędu Skarbowego W. wykazanego podatku od towarów i usług w łącznej wysokości 40.171,10 zł, w tym za:

- listopad 2010 roku - 3.218,00 zł,

- grudzień 2010 roku - 1.024,00 zł,

- styczeń 2011 roku - 3.171,00 zł,

- luty 2011 roku - 2.970,00 zł,

- marzec 2011 roku - 3.754,00 zł,

- kwiecień 2011 roku - 3.025,00 zł,
- maj 2011 roku - 4.185,00 zł,
- czerwiec 2011 roku - 4.222,00 zł,
- sierpień 2011 roku - 3.836,00 zł,
- wrzesień 2011 roku - 4.367,00 zł,
- listopad 2011 roku - 6.399,00 zł,

czym naruszyła przepis podatkowy art. 103 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 z 2004 roku z późn. zm.),

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

2. we W. w latach 2010 - 2012 jako Prezes sp. z o.o. (...) z siedzibą we W. przy ul. (...), nie wpłaciła w terminie do 30.03.2011 roku i upoczywie nie wpłaci podatku dochodowego od osób prawnych, którego termin wpłaty przypadał na koniec trzeciego miesiąca roku następnego tj. do 30.03.2011 roku i w tym terminie zobowiązanej wpłacić podatek należny albo różnicę między podatkiem należnym od dochodu wykazanego w zeznaniu a sumą należnych zaliczek za okres od początku roku zobowiązania podatkowego określonego w złożonym w dniu 31.03.2011 roku zeznaniu podatkowym (...) za 2010 rok, w wysokości 46.150,00 zł, czym naruszyła przepis podatkowy art. 27 ust. 1 Ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych z dnia 15 lutego 1992 roku (Dz. U. z 2000 roku Nr 54, poz. 654 z późn. zm.),

tj. wykroczenie skarbowe określone w art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

3. we W. w latach 2010 - 2012 jako Prezes sp. z o.o. (...) z siedzibą we W. przy ul. (...), nie wpłaciła w terminie do 02.04.2012 roku i upoczywie nie wpłaci podatku dochodowego od osób prawnych, którego termin wpłaty przypadał na koniec trzeciego miesiąca roku następnego tj. do 02.04.2012 roku i w tym terminie zobowiązanej wpłacić podatek należny albo różnicę między podatkiem należnym od dochodu wykazanego w zeznaniu a sumą należnych zaliczek za okres od początku roku zobowiązania podatkowego określonego w złożonym w dniu 02.04.2012 roku zeznaniu podatkowym (...) za 2011 rok, w wysokości 33.858,00 zł, czym naruszyła przepis podatkowy art. 27 ust. 1 Ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych z dnia 15 lutego 1992 roku (Dz. U. z 2000 roku Nr 54, poz. 654 z późn. zm.),

tj. wykroczenie skarbowe określone w art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

4. we W. w latach 2010 - 2012 jako Prezes sp. z o.o. (...) z siedzibą we W. przy ul. (...), będącej podatnikiem podatku od towarów i usług, mimo składania deklaracji (...) za miesiące: lipiec, wrzesień, październik, listopad 2012 roku, w których wykazywała zobowiązania podatkowe, upoczywie, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu tego samego zamiaru nie wpłacała w obowiązującym terminie tj. do 25. dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek Urzędu Skarbowego W. wykazanego podatku od towarów i usług w łącznej wysokości 12.784,00 zł, w tym za:

- lipiec 2012 roku - 2.147,00 zł,
- wrzesień 2012 roku - 3.790,00 zł,
- październik 2012 roku - 3.771,00 zł,
- listopad 2012 roku - 3.076,00 zł,

czym naruszyła przepis podatkowy art. 103 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 z 2004 roku z późn. zm.),

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Wyrokiem z dnia 24 stycznia 2014 r., sygn. akt II W 53/13 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej w II Wydziale Karnym:

I. uznał oskarżoną U. K. za winną popełnienia zarzucanych jej czynów, tj.

- czynu opisanego w pkt. 1 części wstępnej wyroku stanowiącego wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., przy czym wskazał, iż oskarżona czynu tego dopuściła się w latach 2010 r. – 2011 r.,

- czynu opisanego w pkt. 2 części wstępnej wyroku stanowiącego wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.,

- czynu opisanego w pkt. 3 części wstępnej wyroku stanowiącego wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. oraz

- czynu opisanego w pkt. 4 części wstępnej wyroku stanowiącego wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., przy czym wskazał, iż oskarżona czynu tego dopuściła się w 2012 r.,

i za to na podstawie art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 50 § 1 k.k.s. w zw. z art. 48 § 1, 3 i 4 k.k.s. wymierzył jej karę grzywny w wysokości 4.000 (cztery tysiące) złotych;

II. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z 113 § 1 k.k.s. zasądził od oskarżonej U. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu, w tym wymierzył jej opłatę w wysokości 400 (czterystu) złotych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca U. K. i zaskarżając w/w wyrok w całości, na korzyść zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na treść zaskarżanego orzeczenia, a polegający na:

- przyjęciu, że postępowanie karnoskarbowe w niniejszej sprawie zostało wszczęte przeciwko oskarżonej w dniu wydania postanowienia o wszczęciu postępowania przeciwko U. K. (tj. w dniu 04 grudnia 2012 r.), a nie w dniu kiedy to treść postanowienia o przedstawieniu zarzutów ogłoszono oskarżonej i mogła się z nim zapoznać (tj. w dniu 04 lutego 2013 r.), który to błąd doprowadził do naruszenia przepisu prawa materialnego – art. 51 kks;

- tym, że Sąd I instancji nie ustalił sytuacji finansowej (...) Sp. z o.o., której zobowiązań podatkowych dotyczy niniejsze postępowanie, a skupił się jedynie na zobowiązaniach oskarżonej zaciągniętych w ramach odrębnego podmiotu handlowego – indywidualnej działalności gospodarczej prowadzonej pod firmą Centrum Medyczne (...), które nie mają żadnego znaczenia dla kondycji finansowej spółki i jej możliwości w zakresie regulowania należności publicznoprawnych.

W konkluzji obrońca wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania w zakresie czynów opisanych w pkt. 1 i 2 części wstępnej wyroku,

- uchylenie zaskarżonego wyroku w pozostałym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zaskarżony wyrok, nie przesądzając w żadnej mierze winy i sprawstwa oskarżonej, należało uchylić w całości i sprawę przekazać Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd ten bowiem orzekając w sprawie przypisał U. K. sprawstwo czterech czynów i jednocześnie wyrokując wymierzył za nie oskarżonej -przy zastosowaniu art. 50 § 1 kks- jedną karę. Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku wykazała natomiast, iż przynajmniej w przypadku pierwszego z zarzucanych U. K. czynów doszło do przedawnienia karalności, co oznaczało tym samym, że w tym zakresie postępowanie należałoby umorzyć. Wydanie takiej decyzji na etapie postępowania apelacyjnego nie jest jednak wskazane. Jakkolwiek bowiem w kognicji Sądu Odwoławczego znajduje się uprawnienie do zmiany zaskarżonego wyroku, tym niemniej nie sposób zauważyć, że ukształtowanie na nowo wymiaru kary na etapie instancji odwoławczej w istocie pozbawiałoby oskarżoną -w sytuacji gdyby orzeczenie to nie spotkało się z uznaniem z jej strony- prawa do odwołania się od zapadłej w tej kwestii decyzji.

Przechodząc zaś do szczegółów, w przypadku pierwszego z zarzucanych U. K. czynów kwestia przedawnienia karalności nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. Słusznie przytoczył bowiem apelujący od lat już rozpowszechniany pogląd, iż „wydania” postanowienia o przedstawieniu zarzutów nie można utożsamiać z jego sporządzeniem i aby postanowienie takie można było uznać za „wydane”, czyli prawnie skuteczne, niezbędne jest kumulatywne spełnienie 3 warunków: sporządzenie postanowienia, jego niezwłoczne ogłoszenie i przesłuchanie podejrzanego (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2007 r., IV KK 31/07, LEX nr 262649, czy postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2009 r., IV KK 256/08, LEX nr 486201).

Postanowienie o przedstawieniu zarzutów w niniejszej sprawie sporządzono w dniu 04 grudnia 2012 r., natomiast U. K. ogłoszono je dopiero w dniu 04 lutego 2013 r., co dokumentuje jej podpis na k. 21. W tej zatem sytuacji nie można przyjąć, iż do przekształcenia postępowania z fazy „in rem” w fazę „in personam” doszło w okresie wskazanym w treści art. 51 § 1 kks (który upływał w dniu 31 grudnia 2012 r.), a w konsekwencji w odniesieniu do czynu tego nie ma zastosowania art. 51 § 2 kks wydłużający okres przedawnienia o kolejne dwa lata.

Jeśli chodzi natomiast o kolejne dwa zarzucane U. K. czyny (czyn 2 i 3 z części wstępnej wyroku), to w ocenie Sądu Okręgowego brak jest w tym przypadku prawidłowo wskazanej ich daty końcowej. Przykładowo, drugi z zarzucanych oskarżonej czynów wskazuje na zakres działania lata 2010-2012, a następnie precyzuje, że oskarżona „jako Prezes sp. z o.o. (...) z siedzibą we W. przy ul. (...), nie wpłaciła w terminie do 30.03.2011 roku i uporczywie nie wpłaca podatku dochodowego od osób prawnych, którego termin wpłaty przypadał na koniec trzeciego miesiąca roku następnego tj. do 30.03.2011 roku i w tym terminie zobowiązanej wpłacić podatek należny albo różnicę między podatkiem należnym od dochodu wykazanego w zeznaniu a sumą należnych zaliczek za okres od początku roku zobowiązania podatkowego określonego w złożonym w dniu 31.03.2011 roku zeznaniu podatkowym (...) za 2010 rok, w wysokości 46.150,00 zł, czym naruszyła przepis podatkowy art. 27 ust. 1 Ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych z dnia 15 lutego 1992 roku (Dz. U. z 2000 roku Nr 54, poz. 654 z późn. z późn. zm.)”. W kontekście wskazania okresu 2010-2012 wątpliwości budzi zatem określenie „i uporczywie nie wpłaca”, jak też przytoczona następnie data, tj. dzień 30.03.2011 r., która wskazana jest jako termin wpłaty podatku dochodowego od osób prawnych, następnie termin wpłaty przypadający na koniec trzeciego miesiąca roku następnego, a wreszcie jako termin złożenia zeznania podatkowego (...) za rok 2010. Innymi słowy w/w opis czynu, jak też wskazany w nim czasookres -z racji braku ich modyfikacji po stronie Sądu meriti- nasuwa wiele wątpliwości. Podobnie rzecz się ma z kolejnym zarzucanym U. K. czynem (czyn opisany w części wstępnej wyroku jako czyn 3). W gestii Sądu ponownie rozpoznającego sprawę będzie zatem, by zagadnienie to dokładnie przeanalizować i -o ile oczywiście po przeprowadzeniu ponownego postępowania dowodowego Sąd ten uzna winę i sprawstwo U. K. w tym zakresie- dokonać odpowiednich zmian, czyniąc stawiane zarzuty logicznymi i zrozumiałymi. Nie może oczywiście Sąd ten zapominać, że ewentualnemu badaniu z jego strony podlegać będzie też kwestia przedawnienia karalności, co możliwe się stanie dopiero po prawidłowym ustaleniu i wskazaniu czasookresu popełnienia poszczególnych czynów. Wreszcie Sąd ten rozpoznając niniejszą sprawę weźmie pod uwagę pozostałe zarzuty sformułowane przez obronę, których rozważanie w niniejszym postępowaniu, z uwagi na okoliczności wymuszające na Sądzie Okręgowym konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia, stało się zbędne.